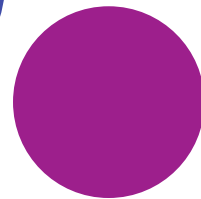
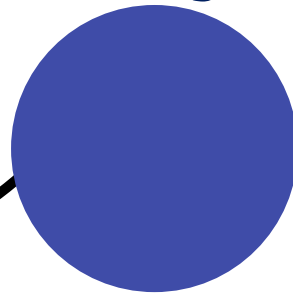

Korte Verhalen Club

Hoe kom je aan je naam

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

In de aanloop naar een zomer die 'heel wat goed te maken heeft', na het toch belabberde voorjaar, hebben we het in de KVC over de herkomst van je naam. Ik weet dat je daarvoor echt op onderzoek kunt gaan, waarbij bevolkingsregisters en (vooral) kerkadministraties een enorme bron van informatie vormen.

Ik heb niet zo'n zoektocht ondernomen, maar ik weet wel dat er een 'grappige' situatie is ontstaan rond mijn achternaam: Jelsma.

De eerste reactie van de meeste mensen is: Friesland.

Niet onterecht natuurlijk: de meeste -sma's komen daar vandaan.

Dat zal voor mijn verre voorouders ook zo zijn, maar mijn opa Jelsma kwam uit Losser. Johma!

Echter, mijn grootvader van moeders kant, Van der Schaaf, kwam wél uit Friesland. Tietjerkesteradeel (Tytsjerksteradiel).

Dat levert dus op dat mensen terecht denken dat ik uit Friesland stam, maar dan niet vanuit de Jelsma-kant, maar de Van der Schaaf-kant.

Denkend over namen vraag ik me soms af of ouders een vreemd gevoel voor humor hebben, of gewoon niet nadenken op het moment van naamgeving.

Een bekende is natuurlijk Wierd Duk, die ooit als correspondent in Engeland werkte. Je zult je maar moeten voorstellen...

Ook Dick Kok leidt in Engeland tot opgetrokken wenkbrauwen en mondhoeken. Volgens mij zijn Elke Kant, Mat Ras en Sam Bal niet altijd gelukkig met hun naam...

Ook nomen est omen is een dankbaar onderwerp.

Optiker Scheel, Rob Scheepsbouwer is havenmeester, Gert Oostindië is hoogleraar koloniale geschiedenis, Edwin Kist (jawel!) uitvaartverzorging, en Benno Baksteen was piloot.

De mooiste 'bijzondere' naam uit mijn historie vind ik Sarah Haras. Een (palin)droom van een naam. Maar haar vader Sam, een oud-collega, was dan ook dichter...

Ronald Jelsma

Inhoud

Ab Helsloot	5
Dicky Spee-Schut	7
Bernadet Hengeveld	10
Anneke Kettenes	11
Sandra Schaaper	16
Anna	18
Henk van Zadelhoff	21
Fred Steinkühler	23
Gerda Andriesma	27
Cootje Bronner	29
Mieke Wijminga	32
Jelske Boonstra	33
S. de Kok	36
Evert Spee	37
Hans van de Langenberg	38
Walter van Gelderen	39

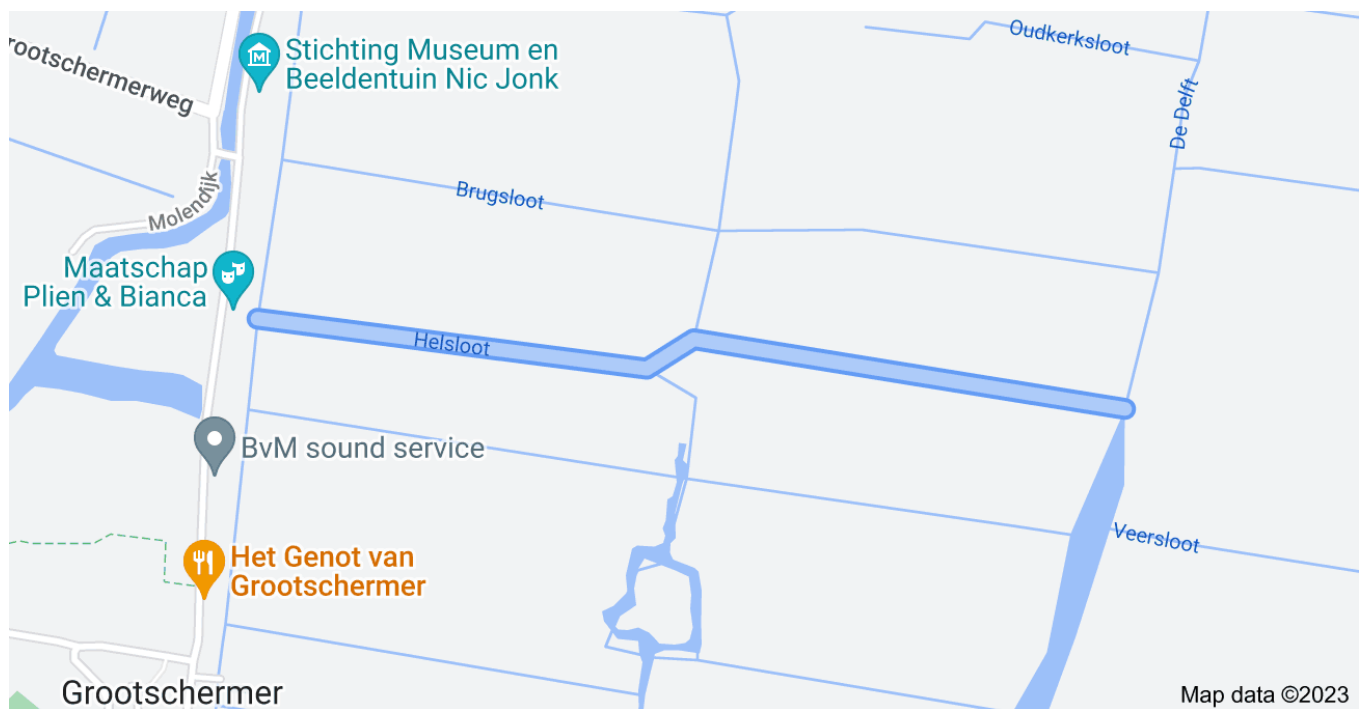
Helsloot is de naam

Dat we allemaal verplicht een achternaam moeten registreren hebben we te danken aan Napoleon Bonaparte. In de periode dat hij heerste over de Nederlanden voerde hij de Burgerlijke stand in, de 'Code Civil'. In Frankrijk bestond de burgerlijke stand al sinds 1796. Sinds 18 augustus 1811 is iedere inwoner in de Nederlanden verplicht een naam te registreren. Natuurlijk hadden vele mensen al een achternaam maar dat was vaak de gegoede burgerij en de adel. In deze periode bevestigden mensen die een achternaam bezaten dit bij de burgerlijke stand. Anderen verzonnen een naam.

Nu kan ik mij er makkelijk vanaf maken om te vertellen hoe ik aan mijn naam kom. Voluit heet ik Albert Frederik Helsloot. Mijn vader heette Albert Helsloot. De tweede naam is die van mijn opa van moeders kant. Aan de voornamen wordt betekenis gegeven. Albert staat voor nobel en helder, Frederik staat voor vredig, maar ook voor machtig heerser. Ik laat het graag aan anderen over of zij deze eigenschappen in mij herkennen.

De herkomst van mijn achternaam achterhalen is wat ingewikkelder. De naam is op te splitsen in 'Hel' en 'sloot'. De hel is een religieuze benaming die een plek of bestaanssfeer aangeeft gekoppeld aan fysieke en mentale pijn en het lijden. In vele religies is er sprake van één of meerdere hellen. Als je je als mens vroom, eerlijk en kuis hebt gedragen, kom je in aanmerking om na het overlijden naar de hemel te gaan. Bij wangedrag of smerige praktijken wordt dit de hel. Een sloot is een gegraven watergang die dient om overtollig water af te voeren om wateroverlast te voorkomen.

Als we teruggaan in de geschiedenis, ook al voordat Napoleon het decreet uitvaardigde om je achternaam te registreren, zou het kunnen zijn dat mijn voorvaders aan een sloot hebben gewoond die zwaar vervuild was. Mogelijk dat men dat koppelde aan de hel. Ik ben geboren in Amsterdam, waar de naam veel voorkomt.

Een aantal jaren geleden ontdekte ik dat er in de Eilandspolder, ter hoogte van het dorp Grootshermer een sloot ligt die de naam Helsloot draagt. In een artikel uit 'De Cronyck van het Schermereiland' van 1 februari 1993 wordt de naam van de 'Helsloot' wel genoemd, maar niet verklaard.

In de archieven komt de naam Helsloot voor van een zekere Claas Alpherts Helsloot geboren 1660 en overleden in 1712. Een voorouder van mijn Helslootlijn.

Waar de naam op is gebaseerd heb ik niet kunnen achterhalen.

Ab Helsloot

Marten Orges en Geertje Schut

Ik ben een nakomeling van Geertje Schut, een stammoeder, wat uitzonderlijk was.

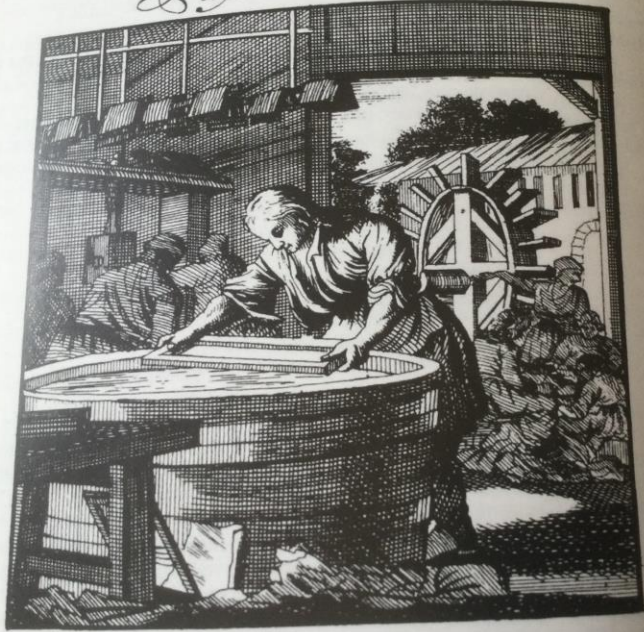
Marten had waarschijnlijk de gave van het papier maken en Geertje het geld. De familie heeft zich niet tot het papier maken op de Veluwe beperkt. Veel zijn geëmigreerd naar Amerika en Duitsland.

Zij woonde met haar man Marten Orges aan het begin van de zeventiende eeuw in Beekbergen. Gelukkig is er de laatste decennia veel aandacht ontstaan voor het pre-industrieel erfgoed en zijn beken hersteld en papiermolens gerestaureerd. Voorbeelden zijn de Ruiters- en Tullekensmolens in Beekbergen en Ugchelen. In Ugchelen ben ik geboren. Deze molens zijn belangrijke getuigen in de familiegeschiedenis Schut.

Ook de papiermolen in het Openluchtmuseum in Arnhem werd naar Marten Orges en Geertje Schut genoemd.

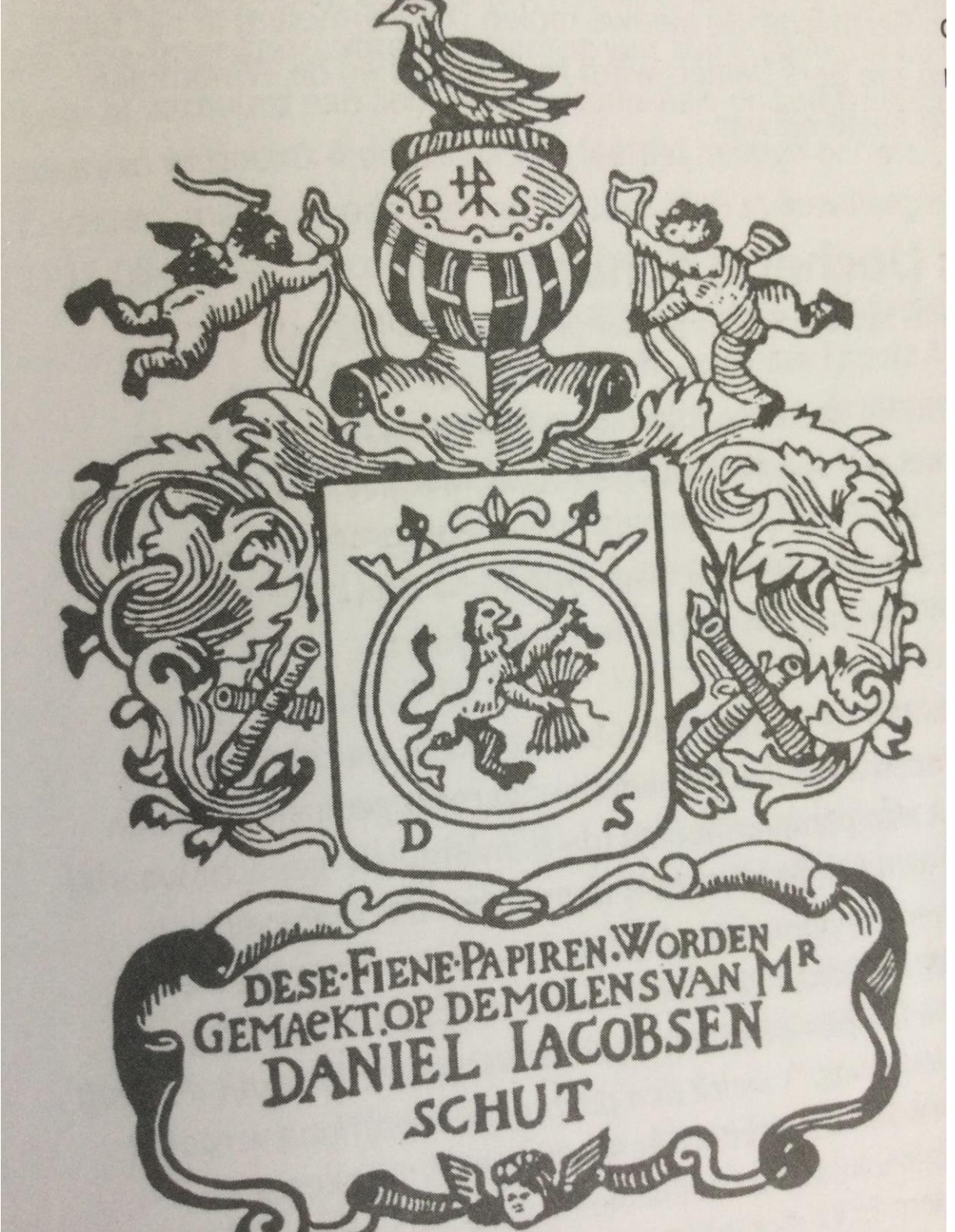
Op het hoogtepunt van de Veluwse papiermakerij in 1740 waren er 160 papiermolens. Op ruim 60 hiervan zijn Schutten als meester papiermakers werkzaam geweest. Na de neergang van de papiermakerij zijn veel molens afgebroken of tot wasserij omgebouwd. Enkele Schutmolens zijn uitgegroeid tot moderne fabrieken. In de fabrieken in Loenen en Ughelen en in de papierfabriek Schut in Heelsum vindt ook nu nog karton- en papierfabrikage plaats.

Papiermaker.

*Vit afgesleeten linnendoeken,
Hier op te koonen, daar te zoeken:*

Jan Janszoon, factor voor verlaten papieren, werd door Dani

Dicky Spee-Schut

Hoe kom je aan je naam?

Moeder zei tegen vader: "Het is weer zo ver.
Er komt weer een kindje, is dat niet spectaculair?"
Vader glimlachte en was blij.
Misschien kwam er een derde dochter bij!
Echter, dochter of zoon, alles vond hij goed.
Hij zei altijd: "Als alles aan dat kleine lijfje het maar doet".
Wat extra bijzonder was, deze keer.
Vernoemen naar de ouders hoefde eventueel niet meer.
De oma's hadden die eer al ondervonden.
Nu waren ze niet meer aan een naam gebonden.

De vader en moeder bedachten allerlei mooie namen.
En uiteindelijk was het Bernadet waar ze op kwamen.
Dat verhaal van dat meisje uit Lourdes in haar grot,
het meisje dat mensen genas en veel bad tot God.
Dat inspireerde de moeder tot haar besluit.
Deze naam werd het, over en uit!

Nu rest alleen nog de vraag, hoe zou een jongetje heten?
Helaas zijn ze die naam uiteindelijk helemaal vergeten.

Bernadet Hengeveld

Hoe kom ik aan mijn naam?

Mijn naam is Anna Willemina. Anna, de Griekse vorm van de Hebreeuwse naam Hannah: genade, begenadigde, lieflijke.

Willemina, vorm van Willem: wilskrachtige, beschermer.

Mijn naam is mij gegeven door mijn moeder.

Ik ben geboren op 8 oktober 1940 in Dieren (Gld) in het eerste jaar van de oorlog. Eigenlijk was ik al een vluchtelingetje, voordat ik was geboren.

Net geboren, op de arm van mijn oma, die kwam 'bakeren'

In mei 1940, toen de oorlog uitbrak, woonden mijn ouders in Den Helder met mijn zusje. Mijn vader was een Marineman.

Toen mijn vader met het schip de Willem van der Zaan, naar Engeland moest uitwijken, in die eerste spannende mobilisatiedagen, vertrok mijn moeder op een dag, net als heel veel vluchtelingen. Zij ging naar het geboortedorp van mijn vader in Gelderland.

Het dorpje Dieren, aan de IJssel vlakbij Arnhem, leek in ieder geval toen een veiliger plek dan Den Helder, waar de bommen al begonnen te vallen, om de marinebasis uit te schakelen.

Daar gaat ze, een paar maanden zwanger, met de trein, weg uit het gevaarlijke Den Helder, met mijn zusje een onzekere toekomst tegemoet.

Bij haar schoonouders wordt goed voor haar gezorgd.

Mijn opa vindt na enige tijd, een goede plek voor haar en mijn 3 jaar oudere zus Hennie in het statige 'Huize Welna', aan de Zutphensestraatweg in Dieren, waar meer vluchtelingen een onderdak vonden. Daar werd ik dus geboren.

De naam Anna Willemina was voor mijn vader, zoals later bleek uit brieven, een late verrassing. Hij hoorde pas maanden later op welke dag ik was geboren, dat ik een meisje was en Anna Willemina heette, en dat het goed met ons ging!

Anna was de naam van oma aan moeders kant.

Willemina ongetwijfeld naar mijn vader Willem.

Ook bleek uit de brieven, die ik jaren later kon inzien, dat ze vurig hoopten op een jongetje.

Ik werd al in de buik van mijn moeder Wimpie genoemd!

Later viel mij op, dat mijn oudere zusje een jongetjespop kreeg en hoe noemde ze hem? Wimpie!

Het was een tijd van grote onzekerheden.

Wanneer zou pappa terugkomen?

Wat was het geslacht van het kindje in de buik van de moeder?

Hoe heeft ze de kracht gekregen om een kindje geboren te laten worden zonder te weten waar mijn vader was en of hij nog wel leefde?

Hoe kwam ze die 5 onzekere oorlogsjaren zo alleen door met een dochttertje van 3 en een pasgeboren baby?

Hoe is het mogelijk dat ik na die 5 jaren zo'n goede band kon opbouwen met een vader die ik alleen kende van foto's op het dressoir en van de liefdevolle verhalen van mijn moeder?

Ik kreeg ook een geboortebeker! Waarschijnlijk van de ouders van mijn vader. Alleen die van mij was niet meer van zilver zoals die van mijn zusje.

Er stond Anny ingegraveerd! (Hoezo Anny?!)

Het was oorlog en er was geen geld voor een zilveren beker. Trouwens, alles wat van zilver was, werd in beslag genomen door de Duitsers. Mijn roepnaam werd Anneke.

Van die oorlogsjaren kan ik me slechts flarden herinneren.

Wel kan ik me vaag voor de geest halen, ook door een gesprek met mijn moeder, hoe ik kennismakte met mijn vader.

Ik speelde buiten en er kwam een man in uniform aan die aan mij vroeg "Wie ben jij?"

Ik antwoordde "Ik ben Anneke." Waarop hij zei: "Weet je wie ik ben?... Ik ben je vader. En vertel me nu maar, waar ik mamma kan vinden."

We waren bevrijd en we gingen na een paar dagen mee met Pappa, naar Rotterdam. Daar lag zijn boot en mijn moeder zei "Waar jij gaat, daar ga ik! Ik laat je niet meer alleen weggaan. Zo kwamen we weer op het volgende opvangadres! Op alle jeugdfoto's die mijn moeder via het Rode Kruis naar mijn vader probeerde te sturen, staan mijn oudere zus en ik met prachtige strikken.

De strikken bleven steeds hetzelfde, maar mijn roepnaam wisselde nogal eens.

Ook later nadat we teruggingen naar Den Helder!

We kwamen te wonen in een nieuwbouwwijk, voorheen Oud Den Helder. Dat was afgebroken in de oorlog door de Duitsers, om 'zicht te hebben' op het Marsdiep!

Dus een wijk in wederopbouw!

Nog zonder stoepen en straten! Met het magische licht van de vuurtoren 'De Lange Jaap', dat dwars door ons huis scheen.

Als ik naar bed ging zag ik de regelmatige lichtflitsen van de vuurtoren door mijn kamertje zweven.

Daar ging ik naar de middelbare school en als puber vond ik Anneke toch wel erg kinderachtig, dus werd het Anky!

In de loop der jaren verlangde ik langzaam maar zeker toch weer terug naar mijn roepnaam Anneke!

Het heeft best wat jaartjes geduurd voordat die naam weer consequent door mij gebruikt werd.

Mijn man noemde mij vaak An of Ank. Zelf koos ik steeds vaker voor Anneke. En toen voltrok zich een wonder!

Tijdens een reis door Israël is er een einde gekomen aan alle spraakverwarring!

Een gesprek met een van mijn reisgenoten zorgde hiervoor!

Hij vroeg "Hoe heet je nu eigenlijk? An, Anky, Anneke?"

Ik vertelde dus dat het voor mij ook moeilijk was om niet consequent met Anneke aangesproken te worden, de roepnaam die ik nota bene bij mijn geboorte had gekregen!

Hij zei “Als we bij de Jordaan komen, dan doop ik je opnieuw!”

En zo geschiedde!

De bus stopte bij een smalle stroom: de Jordaan!

We stapten uit en hij heeft mij met Jordaanwater weer omgedoopt in Anneke.

Sinds die dag is het zo gebeven!

Anna, de begenadigde. Afgeleid van de Hebreeuwse naam Hannah.

Hoe bijzonder om in Israël in de Jordaan omgedoopt te worden!

Anna Willemina

Wij noemen haar Anneke

Ja, ik voel me begenadigd met deze naam.

Mijn roepnaam is Anneke gebeven.

Het is goed zo, de cirkel is rond.

Anneke Kettenes

Hoe kom je aan je naam?

Mijn ouders wisten niet dat mijn broertje en ik samen in de baarmoeder zaten. Toen was er nog niet die mooie echoapparatuur van nu en ze wisten ook niet of er een jongen of meisje kwam. Ze dachten gewoon: er komt een baby.

Omdat de naam 'Jan' al jaren in de familie van mijn vader was, ook mijn vader heette zo, wilde hij die naam wat 'gemoderniseerd' gebruiken als er een zoon (naamopvolger) zou komen. Ze wisten dat een zoon John genoemd zou worden. Was het een meisje dan wilden ze haar Moniek noemen.

Mijn moeder beviel in Bergen in het huis vlak bij het hertenkamp, waar vrouwen tijdens en vlak na de bevalling begeleid/geholpen werden: Rosmade. Het huis heeft de naam nog op de gevel staan al is het al lang niet meer het 'Geboortecentrum'. Daar zijn heel wat Bergenezen ter wereld gekomen.

Juffrouw Schaap (hoe toepasselijk, omdat onze achternaam Schaaper is) en juffrouw Jans (hoe grappig omdat de naam Jan toch ook een beetje aan onze familie verbonden was) zo heetten de lieve dames die daar werkten.

Ik kwam als eerste ter wereld. Een klein maar gezond baby'tje. Moniek zou het dus worden maar... mijn moeder bleef persweeën houden en gaf aan dat er nóg een kwam. "Nee, zei een van de dames, dat is de nageboorte". Ze keek nog even goed, liep wat rood aan en zei "Je hebt gelijk, er kómt er nog een!"

Mijn vader probeert, net als ik, met grapjes de boel wat luchtig te houden. Ik denk dat hij de lichte paniek wilde verminderen én het leuk vond dat er nog een baby kwam (hij was super gek op ons). Hij gooide snel het laken over mijn moeder heen en riep "Help ze komen op het licht af!"

Het is bij twee baby's gebeven.

Wat was hij trots toen er acht minuten na mij nog een baby geboren was, want ze hadden nu een dochter én een zoon.

De naam voor de zoon was dus al zeker, maar mijn ouders vonden voor een tweeling de Engelstalige naam John niet zo mooi klinken naast het Nederlandstalige Moniek.

Zo zijn ze dus op de naam Sandra gekomen.

Hoe grappig dus dat zelfs mijn tweelingbroer invloed had op mijn naam.

John was erg klein en teer. De toenmalige Bergense dokter Hodde raadde aan om niet met hem naar het ziekenhuis te gaan zolang dat niet echt nodig bleek, omdat hij nog zo kwetsbaar was.

Omdat er niet op twee baby's gerekend was, alles maar voor een baby klaar stond én John zo klein was (John 1900 gram en ik 2750 gram) heeft hij de eerste dagen in een als bed opgemaakt kistje gelegen, maar dat kwam al gauw goed met hulp van familie en vrienden. Onze ledikantjes stonden naast elkaar en zodra John dat kon liet hij zich over de rand van zijn ledikantje in mijn ledikantje vallen om nog dichterbij mij te slapen. We zijn allebei nog gezond en sterk.

Toen Sandra Reemer haar naam naar Xandra wijzigde kreeg ik vaak van mensen de vraag of ik Sandra of Xandra heette. "Ik ben gewoon Sandra hoor", antwoordde ik dan.

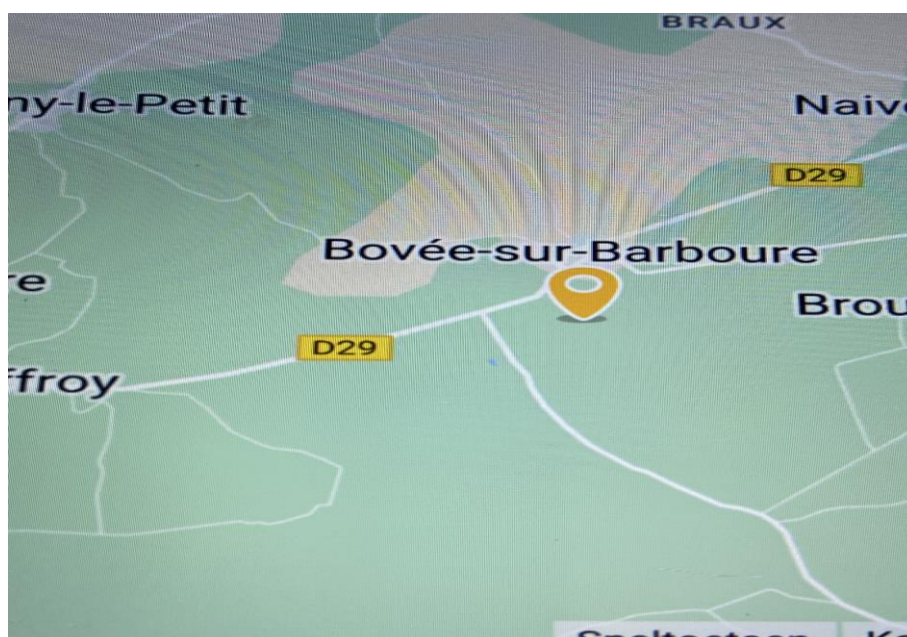
Prima naam toch?! En ik vind het ook prima als vrienden mijn naam afkorten naar San. Klinkt toch ook goed?

Sandra Schaaper

Waar mijn naam vandaan komt?

Het antwoord is nogal traditioneel: ik werd vernoemd naar mijn oma van moeders kant: mijn oudere broer werd naar de vader van mijn vader vernoemd en ik, als tweede kind, een meisje, naar de moeder van mijn moeder. Mijn jongere broer werd vervolgens naar de vader van mijn moeder vernoemd en de allerjongste naar de moeder van mijn vader. Vier kinderen, alle grootouders waren tevreden en zo bleven de namen in de familie. De enige variatie was dat alle namen een beetje gemoderniseerd werden: zo werd Cornelis Kees, Cornelia werd Elly, Piet werd Peter en Anna werd André. Dit waren de roepnamen. De doopnamen kregen we allemaal in viervoud, naar goed katholiek gebruik. Je tweede doopnaam was die van je andere grootouder, de derde die van je peettante en de vierde was steevast Maria. Zo werd ik voor mijn hele leven opgezadeld met vier initialen: C. A. A. M.: Cornelia Anna Adriana Maria.

Mijn achternaam was in mijn jeugd ook nogal eens onderwerp van gesprek: Bovée, of er nu wel of geen accent op moest. Het was een Franse achternaam uit de tijd van de Hugenoten. Dus kwam er een accent aigu op de e. Op een gegeven moment kreeg ik een foto te zien van een dorpje in Frankrijk.

Iemand had bij de ingang van dat bergdorp de naam gefotografeerd. Maar voor zover ik me herinner stond daar geen accent op. Helaas ben ik er zelf nooit geweest.

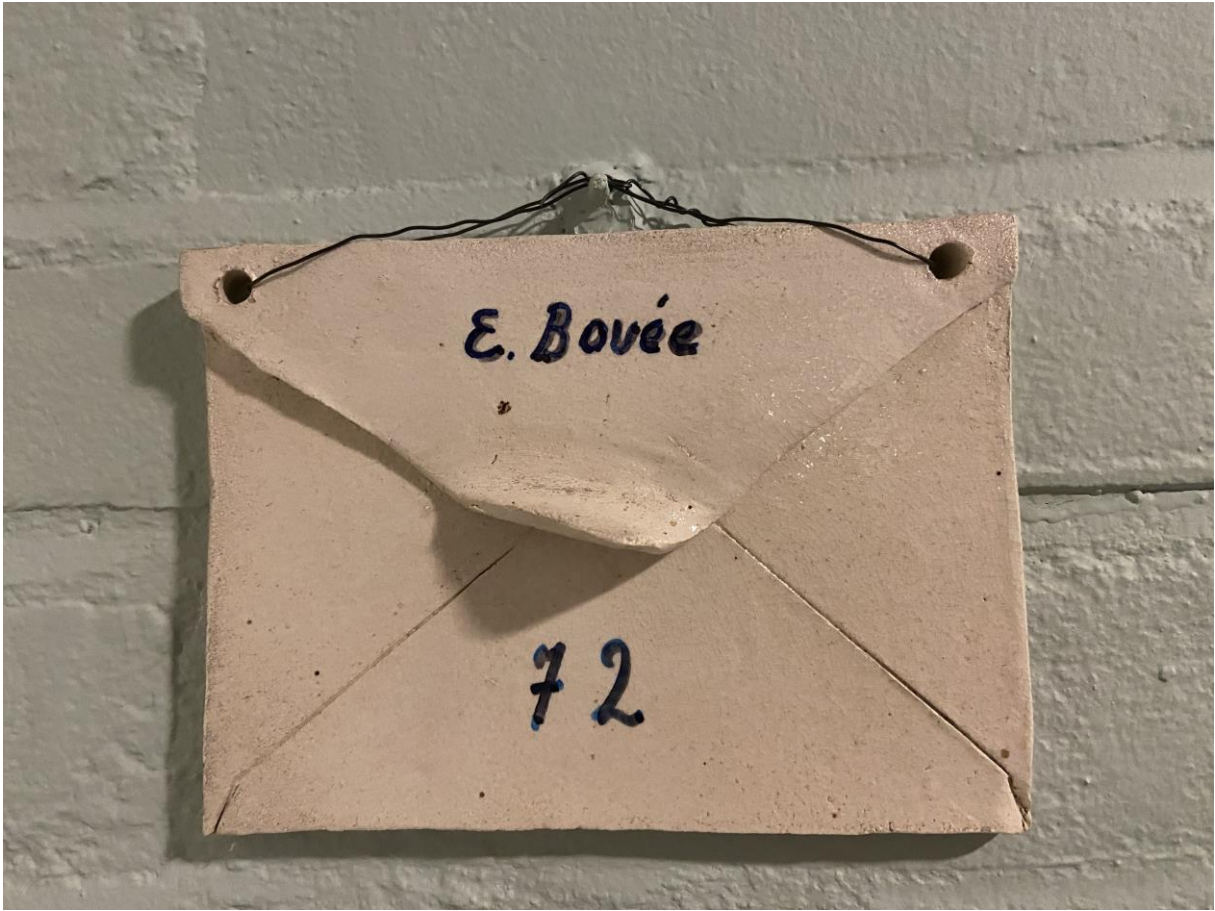
Achternamen. Voor vrouwen gold dat ze die voor een groot deel van hun leven kwijtraakten als ze trouwden. Zo ging ik ruim 25 jaar door het leven als mevrouw De Vries. Het voelde destijds een beetje alsof ik ondergronds ging en het was wel even wennen, maar niet onaangenaam om na mijn scheiding mijn meisjesnaam weer terug te krijgen. Mijn zonen hielden de achternaam van mijn man en de kleinkinderen kregen die ook weer. Mijn kleindochter zal straks als ze trouwt, kunnen kiezen of ze haar achternaam houdt of niet.

Maar waar de naam Cornelia vandaan komt? Ze was waarschijnlijk een heilige, net als Cornelis of Cornelius.

Ja, het klopt. In de Romeinse tijd bestond de naam al en er waren zelfs twee keizerinnen die zo heetten. Hoewel, zij hadden ook meerdere namen: Keizerin Julia Cornelia Paula en keizerin Gaia Cornelia Supera.

En de betekenis van de naam hangt samen met het woord cornus: hoorn. Het betekent gehoornde. In vroeger tijden betekende 'gehoornd worden' ook wel 'bedrogen worden': door je echtgenoot of echtgenote. Maar in oorsprong heeft het de betekenis van kracht: een gehoornd dier straalt kracht uit. En in het geval van Cornelia was er sprake van een krachtig geloof.

Zelf ben ik niet bijzonder gehecht aan de naam Cornelia. Met die oma had ik ook geen sterke band. In de tijd dat ik haar kende was ze ziek en hulpbehoevend. De andere oma, de moeder van mijn vader, Anna, was een zeer zorgzame, hartelijke vrouw bij wie ik vaak als meisje logeerde. Ik sliep dan soms bij haar in bed in een koud kamertje. In een ladekast lagen noten te drogen. En ik hoorde elk uur de kerkklok slaan want ze woonde midden in het dorp.

Anna

Hoe kom je eraan? Jouw (bij)naam!

Vroeger bij mijn opa en oma kwam elke zondag rond een uur of 11 Jan Hoekstra (alias: Tippie) op visite. Elke zondag kwam hij altijd even aan om te vragen hoe het met iedereen ging. Altijd even belangstellend. Jan was een lange, enigszins kale magere vent. Qua gezondheid was hij al jaren een kat met zeven levens. Zoals katten erom bekend staan de meest bizarre situaties te kunnen overleven. Na een kopje koffie met natuurlijk iets lekkers ging hij weer. Daarna ging hij al snel weer naar de lokale voetbalvereniging om geen wedstrijd te missen en om met veel mensen gezellig te babbelen. Natuurlijk in het lokale dialect en vanzelfsprekend een biertje van de tap. Na het voetbal sloot Jan zijn dag af in de dorpskroeg. Iedereen kende Jan en hij stond bekend als Tippie. Een paar maanden geleden waren wij bij een pension, een paar dorpjes verderop. Een pension met een biljart en een gezellig barretje. Ook daar spraken we over Jan. Jan? Nee: Tippie, die kennen wij wel. Tippie komt hier geregeld biljarten en is altijd een markante en plezierige verschijning. Jan was alleenstaand en kon zichzelf goed redden. Hij was gul en gaf snel een biertje. Ook gaf hij snel wat geld aan kinderen van de familie. “Doe er maar wat leuks mee” zei hij. Door zijn frivole karakter en het geven van altijd een gulle fooi kreeg hij de naam van Tippie. Niemand kende hem als Jan Hoekstra maar wel als Tippie. Vorig jaar is Tippie onverwachts overleden. De stilte in de kroeg en bij de voetbalvereniging is merkbaar.

Tippie is niet meer!

Tippies afscheid was in de dorpskroeg. Geheel kosteloos aangeboden.

Henk van Zadelhoff

(Ik wilde graag een herinnering schrijven ter nagedachtenis aan Ome Jan 'Tippie')

Voor de erkenning en de herkenning plakken we er een naam voor en een naam achter

Een zogenaamde, maar ook voornamelijke uitleg om duidelijkheid te houden en geen verwarring!

Of mag het geen naam hebben..... 😊

Zo gaat het zodra je het warme nestje verlaat.

Deze 2 aan mij gegeven en nu verwante namen laten je nog ff koud.

Maar moeders weten daar wel raad mee.

Omarmen dat humpie.

Die is van mij en door mij.

En Papa mag er ook zijn.

Oh oh, wat een wonder.

Niet te bevatten...

Besef het nu weer, dat het hart maar blijft aankloppen.

Wat moet je ook zonder die 2 namen.

Hopla, levenslang krijg je.

Enne niet mopperen he!

Ja, zo gaat het, je hebt niks, je kent potverdrie ook nog niemand.

Ziet ze voor het eerst.

Die wereldgangers.

Gewoon toch maar blij zijn en die voor- en achternaam maar aanpakken.

Wat mot je?

Er zijn er en die lopen rond, die gewoon van voornaam en soms ook van achternaam wisselen.

Er is veel mogelijk!

Maar voornamelijk is het zo, dat het bij het oude blijft!

Natuurlijk ook, als je niet blij bent met je gegeven voornaam, ok dan: hup veranderen!

Ben ooit wel eens de achternaam 'Poepjes' tegengekomen.

Je zult het maar voor de eerste keer te horen krijgen als kind!

Het was nog steeds gratis!

In eerste instantie denk je als kind: papa en mama maken een grapje.

Ook toen gelukkig vernomen, dat je een dergelijke achternaam kunt inwisselen.

Mijn gegeven en door mij ontvangen achternaam is Steinkühler.
Kort omschreven: een koeler voor stenen!
Moet deze achternaam regelmatig spellen.
En ook moet ik dan soms uitleggen, dat mijn voornaam niet Stein en
achternaam niet Kühler is!

Was het maar gewoon Flipse of Flapse.
Veel leukere naam, waar ik zelf ook nog om kan lachen.
En zou een leuk binnenkomertje zijn bij steeds me voorstellen.
Dat doe je dan altijd met een glimlach om de ander te helpen, dat ie om deze
achternaam ook best mag lachen!

Maar ja, terug naar de realiteit.
M'n achternaam komt niet van verre maar even van over de grens bij aAmelo,
de stad is Osnabrück.

Mijn lieve grootmoeder van vaders kant (geboren in 1900), vertrok in 1919
naar Mokum.
Zij verwachtte een beter leven, zoals dat nu ook veel gebeurt.
Zij werkte als dienstmeisje bij een Hollands gezin.
In 1921 werd zij zwanger en op 21 januari 1922 werd m'n pa geboren.
De vader van Papa is niet bekend.
Nu nóg niet!!
Er kon beslist niet over gesproken worden.
Zo jammer, dat ik niet zo sterk in mijn schoenen stond om papa zo ver te
krijgen om z'n verhaal te doen.
Heb er spijt van. Zit er nog steeds mee!
Want wij hebben gedeeltelijk de genen van onze voorouders.
En die genen, denk ik, kunnen veel vertellen.

Heb al vele jaren plannen om naar bestaande archieven te gaan en na te
vragen of er nog informatiemogelijkheden zijn.

Was altijd blij als ik naar m'n lieve grootmoeder kon gaan.
Was leuk, gezellig en lachen, maar zij is heel lang alleen gebleven.
Toen zij in de zestig was is zij toch nog getrouwd met een Groninger, Poppe.
Lieve leuke man.

U heeft nog m'n voorname voornamen tegoed!
Was u het vergeten? Nou, ikke niet hoor!
Alfred Heinz, goede morgen...
Kan er niets anders van maken.
Is nu eenmaal zo.
Ja, sorry. ik heb er maar 2 ontvangen.
Anderen hebben er veel meer dan ik, waarom eigenlijk?
Hebbers noemen we deze!
Heb als baby nog lopen zeuren voor wat meer namen. Maar ja, wat kun je doen als klein manneke! Ja, ja, we hebben het over 1943 etc.!
Tulpensoep was ik gek op, heb er nog van die rode wangetjes van overgehouden.

Natuurlijk zijn deze voornamen niet van een vreemde snoeshaan!
Die namen liepen er al een tijdje rond in de familie.
Ook wij hadden geen creatieve geesten in de familie om alom bekende voornamen eens te switchen!
Dus deze trage achteruitgang over voornamen nam ik uiteindelijk voor lief en liet mij op die leeftijd ook weer overdonderen met dingen die ik niet volledig kon behappen! Het zij zo!

Werd al weer snel verbrast, zonder overleg, mijn mooie verfijnde naam Alfred, werd Freddy, later weer Fred en heeeeel veel later ... mijnheer Steinkühler.
Ja, we maken wat mee. En dan hebben we het nog steeds over namen.
What's in a name!

Uitgepluisd: de betekenis van de naam Alfred.
Het is van Angelsaksische oorsprong.
Hierover sprong ik geen gat in de lucht!
En geeft een opsomming van aantrekkelijke uitleg van karaktereigenschappen.
Sommige hebben nog steeds mijn grote verbazing, maar het stond er echt.
Zal hierover nog een grondig onderzoek doen.

- sportief
- lief
- stoer
- dromen
- sociaal
- wijs, enne

- aardig

Google vermeldde ook zelfs, dat de naam met Engeland te maken heeft.

Nou ja, die Google, goochelde nu!

Het leuke is dat er ook nog Alfreda bestaat. Voor meisjes en natuurlijk voor de dames.

Verrast, wist dit niet.

Klinkt vrolijk, hou hiervan.

Ja, we gaan door met Heinz.

Ja, ja, kan niet op!

Heeft totaal niets met Piet Hein te maken.

Noem het maar, anders worden er weer vragen gesteld.

Heinz is afgeleid van Hendrik.

Ook Germaans.

Vermoedelijk komt het eerste deel van 'heim', dat woonplaats of erf betekent.

Laatste gedeelte 'Rik' betekent: machtig, aanzienlijk, heerser.

Poeh, poeh.

De afgeleide naam Hendrik was in 1968 een hype!

En niet onbelangrijk, sorry hoor, volgende anekdote.

De naam werd in de Middeleeuwen door diverse koningen en edelen gedragen.

Zie het voor me, maar dat is een ander verhaal.

Volgende keer okee?

Het is welletjes.

Heb veel gelachen tijdens dit stukje.

f r e d

steinkühler

Mijn naam

Ik werd 'te vroeg' geboren, op 18 mei 1946, als 3e meisje in ons gezin. Mijn moeder beviel thuis met behulp van haar huisarts. Zij was ziek, had trombose en zij was niet blij met weer een kind...

De huisarts zei: "Dit meisje is niet levensvatbaar, leg haar maar in het wiegje dan kan zij vannacht rustig doodgaan". Tja, en dat was ik... Ik denk nu dat het onvoorstelbaar is dat een arts dat zegt...

Mijn heerom werd opgetrommeld en doopte mij, want mijn zielenheil was van belang. Ik kreeg de namen Gerarda Maria, vernoemd naar de zus van mijn moeder, waar mijn vader niet dol op was. Hij dacht: een handige manier om mijn derde dochter te vernoemen zonder verdere verplichtingen, want ik zou immers sterven.

In mijn eerste nacht van mijn verdere leven bleef ik zachtjes huilen en mijn vader, die al in het bezit was van een auto, bracht mij uiteindelijk naar het ziekenhuis, waar ik ruim een maand heb vertoefd.

Later hoorde ik dat Laura mijn naam had moeten zijn.... Ik heb verschillende keren overwogen om mijn naam in Laura te veranderen, omdat Gerda een zo'n negatieve connotatie had en ik de twee A's aan het eind van mijn voor- en achternaam vervelend vond.

Dit waarschijnlijk mede door het negatieve verhaal van mijn naamgeving en de veelvuldig voorkomende Gerda's in de jaren na de oorlog.

In de zesde klas zat ik met 4 Gerda's en een Gerrie in de klas.

Zelf heb ik veel aan mijn naamgenoot, tante Ger gehad, het was een lieve, gulle, alleenstaande en ouderwetse onderwijzeres in Bolsward.

Toen ik 9 jaar was kreeg ik nog een zusje dat de namen Laurentia Anna Regina Maria kreeg, roepnaam Renske. Haar naam werd niet Laura maar Renske. Uiteindelijk ben ik tevreden met mijn naam.

Gerda Andriesma

Wie heeft mij mijn naam gegeven?

Vierentachtig jaar geleden stuurden mijn ouders een bericht naar de krant dat er een dochter geboren was. Ik vermoed dat ze niet erg lang hebben nagedacht over de voornamen, die ze me zouden geven. Het was in die tijd gebruikelijk dat de naam van voorouders of andere familieleden aan de nieuwe boreling werd doorgegeven. Dit was de schakel tussen generaties. Dus werd ik vernoemd naar mijn twee grootmoeders en naar de zuster van één van de grootouders, die jong gestorven was. Ik heb fijne herinnering aan die zus van mijn grootmoeder, die een soort tweede moeder voor mijn moeder was. Hoewel we haar altijd tante hebben genoemd, was het voor mijn gevoel een echte oma.

Mijn moeder besloot dat ik ook een roepnaam kreeg. Ik was er tevreden over. Zeker nadat ik merkte dat mijn jongere zusje met de roepnaam 'Kaatje' vaak geplaagd werd met het liedje 'Kaatje, Kaatje ben je boven?'

Op school ontdekte ik tot mijn verrassing dat er ook jongetjes dezelfde roepnaam als ik hadden. Dat was even wennen. Wat ik wel raar vond, was dat een paar jongens uit mijn buurt, als tweede naam Maria hadden. "Hoe kan dat mamma, vroeg ik, het is toch een meisjesnaam?" "Ze hebben een ander geloof, zei mijn moeder, ze aanbidden Maria, de moeder van Jezus, dat doen wij niet. Ze denken dat ze door haar beschermd worden." "Dan had ze beter op ons buurjongetje moeten letten. Die kreeg roodvonk en ging dood." "Kind toch, zuchtte mijn moeder, zeg toch zoiets niet."

Na de oorlog kreeg ik drie broertjes. Hun vriendjes, die in onze tuin rondrenden, heetten geen Jan, Piet of Klaas maar John, Peter, Luca en Sam. De wereld was duidelijk een stuk groter geworden. Men koos vaker voor een naam, die men mooi vond. Vernoeming werd niet meer als vanzelfsprekend ervaren.

Tweeënzestig jaar geleden trouwden we. Ik kon niet, zoals tegenwoordig wel mogelijk is, de keuze maken of ik mijn meisjesnaam wilde behouden. Dus sta ik in alle officiële stukken altijd achter de naam van mijn man. De meeste echtgenotes uit die tijd, gebruikten ook dagelijks de naam van hun man.

Als je bijvoorbeeld de telefoon opnam met je meisjesnaam, hoorde je vaak, “Neem me niet kwalijk, ik ben verkeerd verbonden.” Mijn man vond het prima dat ik mijn meisjesnaam bleef gebruiken. Op het moment dat mijn moeder dit ontdekte, werd zij boos: “Doe toch niet zo gek. Straks denkt men nog dat je gescheiden bent.”

De naamgeefster van mijn eerste voornaam

Wat had ik graag de mogelijkheid gehad, bij mijn huwelijk, een keuze te kunnen maken. Wat een scala aan mogelijkheden bestaat er vandaag. De traditionele optie, door de achternaam van je partner aan te nemen, je eigen naam te behouden, je eigen naam gevolgd door je partners naam of eerst je partners naam en dan jouw eigen naam te gebruiken.

Als er kinderen komen, kunnen de ouders kiezen of het eerste kind de achternaam van de moeder of vader krijgt. Zo koos mijn dochter voor de achternaam van haar man, omdat deze zo mooi paste bij voornaam van hun dochter. Dit werd in een 'akte van naamkeuze' bij de gemeente vastgelegd. Als er meer kinderen binnen de relatie met dezelfde partner worden geboren, krijgen ze allen dezelfde achternaam als het eerste kind. Laten ouders geen akte opmaken en zijn ze getrouwd, dan krijgt het kind automatisch de achternaam van de vader. In het geval dat ze niet gehuwd zijn, wordt dit de naam van de moeder. Iets ingewikkelder is het, als twee moeders zijn getrouwd. Als de donor niet bekend is, krijgt het kind automatisch de naam van de duomoeder, als zij bij de geboorte aangeeft dat ze de 'juridisch ouder' is. Willen de moeders het kind de achternaam van de geboortemoeder geven, dan moeten ze dit samen bij de burgerlijke stand laten registreren. Is de donor wel bekend en de duomoeder erkent het kind, dan ontvangt de baby in deze situatie automatisch de naam van de geboortemoeder. Willen ze beiden dat het kind de achternaam van de duomoeder krijgt, dan moeten ze dit samen formaliseren bij de burgerlijke stand. Bij een gezin van twee mannen, beëindigt de geboortemoeder altijd haar moederschap, door het kind ter adoptie af te staan. Bij de rechter kan bij het eerste kind gekozen worden wiens achternaam het krijgt.

Wat leef ik in een interessante tijd.

Cootje Bronner

Hoe kom je aan je naam?

Klinkende namen zijn er bedacht voor mijn broers en zussen.

Andreas Obe, Anna Lida, Yme Benedictus, Antoinette Maria, Obe Clemens Marie.

De ouderen dus 2 namen, de jongste zelfs 3.

Ik ben de op een na jongste en heet Mieke. En verder niets.

Had mijn vader een borreltje op toen hij mij ging aangeven bij het geboorteregister?

Vergat hij al die melodieuze, prachtige namen die toch wel pasten in een rooms gezin?

Toen ik als kind aan mijn moeder vroeg waarom ik maar 1 naam had antwoordde ze: "Het is zo'n mooie naam, die klinkt voor zich".

Ik bleef natuurlijk doorvragen en wilde ook weten of ze het jammer vond dat het rijtje, jongen, meisje, jongen, meisje, door mij verbroken werd met weer een dochter.

Hierop kreeg ik het ontroerende antwoord dat het zusje boven mij zo lief was dat ze nog wel een meisje wenste.

En als reactie op al mijn vragen werden mijn jongste broertje en ik op schoot genomen en zong ze het wiegeliedje: "2 kindertjes op mijn schoot een zusje en een broertje, ik wou dat ik er meer van had van al dat lieve goedje".

Op de Middelbare School werden onze officiële namen voor de diploma's gevraagd.

Ik was inmiddels 17 en vond mezelf meer dan slechts 1 naam waard. Heel stoer kwam ik met de naam Marie Antoinette.

De directrice begon direct over de koningin van Frankrijk die zo naar aan haar eind kwam. Ik voelde me nog stoerder.

En zo gaat een leugentje dus al een heel leven met me mee.

Toen ik dit verhaal op papier had gezet, droomde ik dat mijn eindexamen opnieuw gedaan moest worden, helaas zakte ik dit keer.

Mieke Wijminga

Zo kom ik aan mijn naam

In die tijd was vernoemen naar voorouders gewoon. Zo kom ik aan mijn naam: Jeltje, vernoemd naar een oma (beppe in het Fries) die ik nooit gekend heb. De moeder van mijn vader is jong gestorven, van de zoldertrap gevallen en heeft 2 weken in coma gelegen met een schedelbasisfractuur waar toen niets aan gedaan kon worden. Mijn vader sprak er nooit over en zijn toen 3-jarig broertje die erbij was ook niet. Dit gebeurde in 1937 in een dorpje in het noorden van Friesland in Het Bildt. Een aparte streek, waar een soort Nederlands/Fries (Bildts) werd gesproken. Mijn vader kon heel gemakkelijk wisselen van taal, zodra hij zijn familie zag, werd er Bildts gesproken. Kwam er familie van mijn moeders kant, werd er Fries gesproken. Ik verstond beide talen. Maar sprak enkel Fries en Nederlands.

Het portret van haar heeft me altijd geïntrigeerd, ik trok er als kind al naar toe. Nu hangt het bovenaan in mijn portrettengalerij.

Als ik ernaar kijk, maak ik een levende vrouw van haar, ze is trots, bijna hautain, ondanks haar sociale positie als vrouw van een landarbeider. Alsof ze iets anders had willen zijn. Mijn opa (pake in het Fries) van moeders kant was zelfstandig boer en vond het niet fijn dat mijn moeder met mijn vader trouwde: zoon van een landarbeider. Ik denk dat ik beppe Jeltje wel had gemogen, ik vind het ook een mooie vrouw. Het verhaal gaat dat haar man (pake Albert) op zijn sterfbed blij was dat hij zijn vrouw zou terugzien. Dat vond ik mooi. Maar hem heb ik ook niet gekend, hij stierf 15 jaar later, ik was net 1 jaar.

Wat ik zo bijzonder vind is dat mijn beppe van moeders kant echt een boerenvrouw was, een gewoon gezicht met zwarte kleding en bloemetjesschorten. Beetje boers, niet deftig. Maar mijn beppe Jeltje zag er deftiger uit voor een arbeidersvrouw. Dat intrigeerde mij. Lijk ik ook op haar? Omdat ik haar alleen van de foto ken toen ze nog jong was, vind ik het moeilijk om me haar voor te stellen als mijn oma. Ik ben nu haar achtergrond aan het opzoeken en ontdekte dat ze 2 jaar dienstbode is geweest bij een Joodse familie in Leeuwarden. Daarna is ze getrouwd met mijn opa Albert. En dienstbode in de beginjaren van de vorige eeuw was een zwaar beroep. Alle dagen van de week klaarstaan, poetsen, boenen, het hele huishouden doen, ze was toen 19 jaar.

De gewoonte was ook dat wij een doopnaam kregen (die van mij is Jeltje) en een roepnaam die anders was (Jellie). Omdat ik veel Engelssprekende jongeren ontmoette en ze bij het noemen van mijn naam hard moesten lachen (Jelly betekent in het Engels: kwal!) heb ik mijn roepnaam veranderd in Jelske. Tijdens een verblijf in een kibboets in Israël zat er een meisje in mijn groep die ook Jelly Boonstra heette, haar doopnaam was Jelske, dat vond ik een mooie naam.

En vanaf dat moment, 1973 noemde ik mezelf Jelske. Mijn moeder had daar moeite mee, die vond het niet leuk. Mijn vader liet niet merken dat hij het er moeilijk mee had en noemde me sinds die tijd Jelske, heel lief was dat. Dat de naam ook leek qua uitspraak op het Zweedse 'jag älskar': ik houd (van jou), was een bonus!

Jelske Boonstra

Hoe kom je aan je naam?

Gekregen, was mijn eerste reactie. Al gauw voelde ik gekriebel aan mijn filosofie-knobbeltje. Hoe ik aan mijn naam kom? Gekregen en hoe maakte ik naam? 'Voor wie ik liefheb wil ik heten', zo dichtte ooit Neeltje Min.

Dat liefhebben neem ik nu maar even heel ruim....

In 1933 werd ik als derde geboren. Mijn ouders hadden al twee namen in voorraad. Het bleek een meisje te zijn. Dus werd het de naam van een tante. Daar hadden we er genoeg van. Mijn grootouders waren al vernoemd, dus het werd de naam van de oudste tante aan vaders kant: tante Fie. Als doopnaam en tegelijk burgerlijke naam werd het Sophia. Dat was vanzelfsprekend toen. Pas later ging ik snorren naar wie die heilige Sophia was. Nog véél later ook naar wie die Sophia was, die ik ben.

Ondertussen kwam ik mooie verhalen tegen over Sophia als wijsheid. Hier en daar herkende ik wel wat van die wijsheid in mij, waar ik alleen maar dankbaar voor mag zijn. De naam werd mij dierbaar.

Ondertussen deed mijn jongste broer stevig aan stamboomonderzoek. Dat resulteerde in drie boekwerken over de naam 'De Kok'. Die stamboom is bekend vanaf 1440 !! Tot de achttiende eeuw als 'De Cock'. Het is interessant te zien welke namen in die stamboom voorkomen.

Voor wie wil ik heten? Voor wie kreeg ik naam? Voor mijn familie, voor wie ik in het onderwijs mocht zijn. Ik was bevoegd voor meerdere vakken: een gelukkige combinatie van exacte vakken en de menswetenschappelijke, dus daar waar de mens meer is dan getal en maat!

Voor mij had dat alles te maken met wijsheid, zelfs met de diepste wijsheid.

Hoe houden we elkaars naam hoog? Zeker ook die van al die 'naamlozen!'

Voor wie ik liefheb wil ik heten: S de Kok.

Hoe kom je aan je naam

Eigenlijk is deze vraag met twee woorden te beantwoorden: je ouders.

Wie anders zal er voor jou een naam bedenken?

En wat voor naam moet dat dan zijn: een mannen- of een vrouwennaam?

Welnu, dat kon alleen na de geboorte bepaald worden, want dan pas wisten wij of het een meisje of een jongen zou zijn.

Maar vóór dat traject was er thuis al een hele discussie gevoerd: naar wie gaan we kind noemen? Naar de opa en oma van moeders' kant of vaders' kant?

Daar moeten we niet te licht over denken, want het kan diep ingrijpen.

Hoe reageren opa en oma als de nieuwkomer níet naar een van hen zou worden vernoemd..., zouden ze dat laten merken of niet. Als ze Fries bloed hebben kon er zomaar een discussie ontstaan. Als het verstandige mensen zijn hoor je niets en zijn ze alleen maar blij dat ze er een gezond kleinkind bij hebben gekregen.

En wat zeggen dan de trotse ouders. Wij noemen de kleine Piet of Antje, oer-Hollandse namen, daar is toch niets mis mee? Het is dan natuurlijk wel Piet de drie-en-twintigste of Antje de tiende!

Ja ja, je bedoelt zeker Anja 10, de koe die op de deel staat. Nee hoor oma, u bent een lieve schat en wij willen u zeker niet vergelijken met een koe!

De ouders hebben het kind een naam gegeven, maar gelovige ouders willen hun pasgeboren kind opdragen aan de Heer, in een kerkdienst met de hele gemeente. Het kindje wordt dan gedoopt met water, de naam wordt uitgesproken en dan zegt de predikant: "Ik doop u in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, Amen". De hele gemeente gaat staan en zingt een mooi dooplied. Bij deze plechtigheid is de hele familie op z'n paasbest gekleed. Na de dienst gaat de familie met de doopouders mee naar huis en daar wordt dan nog even heerlijk feest gevierd: de geboortenaam is nu bekrachtigd.

Evert Spee

Nomen est omen

Hoeveel tijd zou je als ouder moeten stilstaan bij de keuze van een goede naam voor je kind? Wetend dat de naam in feite de eerste 'programmering' is, moet je daar toch gewetensvol mee omgaan.

Ik wil me er niet meer mee bezighouden of het een rooms-katholieke traditie is om kinderen naar de grootouders te vernoemen, maar het ging er zo wel aan toe in onze familie. Mijn oudere broer kreeg de namen van achtereenvolgens de vader van mijn vader en de vader van mijn moeder. Veertien maanden later, halverwege de lente van 1960 zag ik het levenslicht. Volgens mijn moeder bleef ook de zomer nog heel druilerig.

De zon, weliswaar verborgen achter grijze wolken, stond in stier. Daarmee zou mede bepaald zijn dat het mijn bestemming was om een levensgenieter te worden. Met mijn ascendant schorpioen wilde ik het leven in ieder geval zeker diepgravend gaan onderzoeken.

Zelf hecht ik inderdaad, boven welk geloof dan ook, meer aan astrologie. Als ik mijn gehele horoscoop nu nog zo af en toe bekijk, zie ik onmiskenbaar de grote voorspellende waarde ervan. Over programma's gesproken... het concert des levens heeft wel degelijk een program.

Desalniettemin zullen niet alle mogelijkheden benut kunnen worden.

Ik kreeg later te horen dat ik, net als mijn opa: moeders vader, naar Johannes de Doper was vernoemd. Mijn tweede naam, Henricus, was de eerste van mijn pa. Achteraf bezien én met het gegeven dat ik in een ziekenhuis in Leiden ter wereld kwam, is in mij het vermoeden blijven hangen dat mijn ouders er zich helaas met een Jantje van Leiden van afgemaakt hebben.

Nou ja, als tweede Rembrandt zou ik vast niet goed uit de verf zijn gekomen.

Hans van de Langenberg

Over 'Walter' geschreven

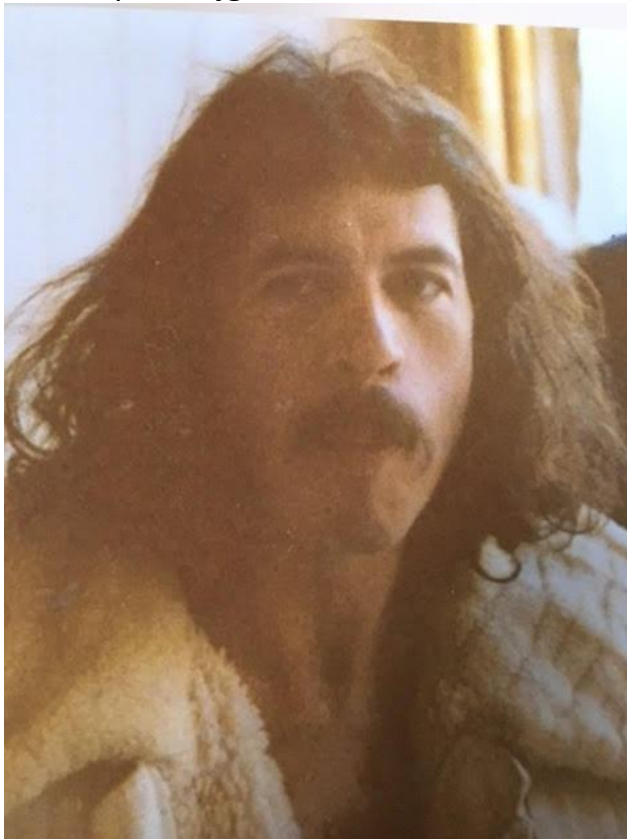
Vooraf

Dit wordt een kort stukje. Ik heb niet zoveel met namen. Waarschijnlijk een mini-trauma uit mijn vroege jaren. Ik was jaloers op mijn middelste broer. Hij heet Henri Karel Theodor Jozef. Ik moet het doen met Walter Evert. Het is niet anders. Een troost heb ik nu achteraf gekregen door de verklaring van mijn voornaam te lezen: Tweestammige Germaanse naam met als eerste lid 'walt' (heersen) en het tweede lid is 'heer, leger'.

De naam betekent dus ongeveer "de heerser over het leger". Voel mij enigszins geveleid over de omschrijving. Maar het klopt niet. Heb inderdaad lang (5 jaar) in militaire dienst gebivakkeerd en het geschopt tot kapitein, maar het 'heersen' voegde niet echt. Waarom mijn ouders de naam Walter hebben gekozen zal een open vraag blijven. Ik heb gekozen om in dit stukje wat te schrijven over hoe ik de naam 'Walter' een paar keer buiten Nederland ben tegengekomen.

Frankrijk

Mijn favoriete vakantieland. Daar heet ik Waltèr, met een vet accent op het tweede gedeelte van de naam. Sommige (mannen) gingen verder en noemden mij Waltèr Spanghero, een beroemde Franse rugbyer, langharig en brutoot voor zijn tegenstanders. Op de bijgaande foto zal de associatie duidelijk zijn.

Duitsland

In Duitsland heb ik mij vroeger wel eens voorgesteld als 'Walter von Gelderen'. Maakte soms indruk (hakken tegen elkaar) meestal niet. Wel hoorde ik dan een enkele keer wat plagerig zeggen "Ach so, ich kenne der Walther von der Vogelweide". Die Walther was een Middeleeuwse minstrel. Als ik dat hoorde ging ik met omfloerste stem zingen: "Gute Nacht Freunde, es ist zeit fur mich zu gehen!" en nam ik die beine.

Engeland

Daar heet ik vooral Wàlter met het accent op de a, klinkend als 'Wolter', zoals in een liedje dat ooit bekend was± "Oh Wàlter, oh Wàlter, please bring me to the alter!"

Soms werd bij mijn naam ook de link gelegd naar Sir Walter Scott, een bekende Schotse dichter en schrijver. Bekend door zijn historische romans (o.a. Ivanhoe) en ballades. Als ik dat hoorde van sir Walter Scott-aanhangers citeerde of zong ik een stukje van een Schotse ballade (niet van Walter Scott maar van Robert Burns):

"My heart's in the Highlands, my heart is not here
My heart's in the Highlands, a-chasing the deer,
A-chasing the wild deer and following the roe
My heart's in the Highlands wherever I go!"

Als ik dit in een pub opvoerde ontkwam ik niet aan het drinken van een of meer (Schotse) whisky's. Destijds in dank aanvaard!

Walter van Gelderen

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

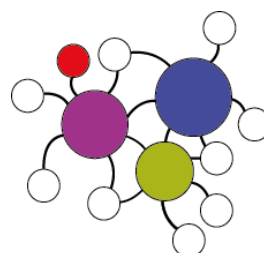
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**